

Stråling

Johanna Ravnås er bekymret for helseskader på grunn av den ekstreme mikrobølgestrålingen brukerne, ofte barn, utsettes for.

Er trådløse headset ufarlige?

Det har vært to leserinnlegg i Stavanger Aftenblad av Johanna Ravnås om trådløse headset så helseskadelige at hun mener de må forbys på det norske markedet. Begge disse innleggene har fått stå ubesvart.

Paul Arthur Ingebretsen
Stavanger

BÅDE PRODUSENT og forhandler vil, når man konfronterer dem, henviser til at disse headsetene stråler langt mindre enn Statens Strålevern sine anbefalinger på 10 000 000 mikrowatt/m². Hva de vil unnlate å fortelle, er at de stråler over grenseverdien på 1000 mikrowatt/m² som Europarådet anbefalte som et strakstiltak i 2011 (på sikt anbefaler Europarådet en grenseverdi på 100 mikrowatt/m² fra alle mikrobølge-sendere, som mobilbasestasjoner, mobiler, trådløse nettverk etc.)

PROBLEMSTILLINGEN er derimot om denne mikrobølgestrålingen er farlig? Alle som har kokt en kopp med vann i en mikrobølgeovn vet hvilken effekt denne strålingen har på vannmolekyler. Dagens grenseverdi bygger på en antagelse om at denne effekten kun er termisk, altså kun oppvarming, og at denne ikke ødelegger vev. Så lenge kroppsvetet, eller som i denne sammenheng, hjernen, makter å frakte bort varmen slik at temperaturen ikke stiger mer enn en grad antar man at det ikke er noen fare for helsen. Her må man også ha klart for seg at dagens grenseverdier forutser kun seks minutters eksponering. Effekten på vannmolekylene er uansett der, vannmolekylene i våre celler, vannmolekylene som inngår i forbindelser inne i våre DNA. At denne elektromagnetiske strålingen påvirker metall har alle sett som uforvarende har plassert aluminiumsfolie inne i mikrobølgeovnen. Da skal man ha i tankene at også kroppens nervertråder er elektrisk ledende, det er slik kroppen vår virker, elektrokjemisk!

DEN PRIVATE tyske stiftelsen ICNIRP, som står bak våre grenseverdier, forutsetter at biologiske effekter ikke finnes. Det er her slaget står, mellom antagelse om at trådløsteknologien ikke er farlig, og uavhengig forskning som fremviser det motsatte. Sistnevnte er underlig fordelt mellom frittstående forskning på den ene siden, og på den andre siden forskning i regi av industrien, ICNIRP og dem som tviholder på det gamle dogmet om at mikrobølgestråling enda ikke er bevist farlig. Underlig nok er dette pågående slaget ukjent for de aller fleste. Ufarlig eller ugjenkallelig bevist farlig?

Hvor går grensen for ugjenkallelig farlig, når kan man fjerne siste rest av tvil og si at "sorry, vi må utvikle helt ny teknologi, i mellomti-

«Dagens grenseverdi bygger på en antagelse om at effekten kun er termisk, altså kun oppvarming, og at denne ikke ødelegger vev», skriver Paul Arthur Ingebretsen. FOTO: COLOURBOX

Hvor går grensen for ugjenkallelig farlig?

den får vi gå tilbake til fastlinje og fiberoptikk" noen år?

ER DENNE STILLINGSKRIGEN fremdeles helt fastlåst? Nei! For et år siden, i mai 2011, steg WHO's International Agency for Research on Cancer (IARC) opp av skyttergravene og klassifiserte omsider mikrobølgestråling som mulig kreftfremkallende (klasse 2B). Måneden etter proklamerte Statens Strålevern at mikrobølgestråling er ufarlig.

FOR Å BAKKE det hele opp gav Statens Strålevern og Post & Teletilsynet like etterpå ut en rapport i fellesskap (Rapport 2011:6) om radiofrekvente felt i våre omgivelser. Konklusjonen er at de målte effektene ikke overstiger 4 prosent av

grenseverdiene, og da pustet nok mange lettet ut. Legger man derimot Europarådets grenseverdi til grunn, ser bildet helt annerledes ut. Man er plutselig 400 ganger over grenseverdien for strakstiltak, og 4000 ganger over grensen man skal strebe mot. Johannas trådløse "headset" er plutselig farlig, og burde da vært ulovlig!

Det er derimot noe annet i Statens Strålevern sin rapport som jeg utfordrer medisinsk ekspertise til å se nærmere på:

Disse linjene er hentet fra avsnitt 5.1 Grunnlag for grenseverdiene:

«Noen enkeltstudier har vist andre effekter ved eksponering for langt svakere felt, som endret ionetransport gjennom cellemembraner, skade på DNA og påvirkning

på produksjon av stresshormoner, men hittil er studiene ikke reproduisert og derfor mindre vektlagt.»

VERD Å MERKE seg ved denne uttalen er at det hevdes at studiene ikke er reproduisert. Mitt spørsmål til Statens Strålevern er følgende: I tiden siden denne rapporten ble skrevet, samt mens den var under utarbeidelse, ble det blant annet utgitt flere studier som reproduiserte alle disse tre dokumenterte effektene. Hvor mange gjentakelser fra forskere og forskningsmiljøer som er uavhengige fra industrien kreves det før vi i Norge setter ned grenseverdiene til å være i tråd med Europarådet sin anbefaling fra 2011?